

Arrest

nr. 206 610 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BREEMANS
Thomas-Watsonlaan 67
3930 HAMONT-ACHEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de administratief deskundige van 7 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2018 neemt de administratief deskundige, L.F., een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A. M., H.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Fes
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op

verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

"Enig middel - Schending artikelen 1, 2, 3, en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft, beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheidsnorm), MB 18 maart 2009, artikel 11 grondwet en artikel 8 EVRM.

I. Dat de beslissing de redelijkheidsnorm schendt. Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissing van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997,400-401).

Dat het duidelijk de bedoeling is geweest van de wetgever om het huwelijk en de wettelijke samenwoning gelijk te trekken en er steeds meer wetten worden aangenomen die beiden dicht bij elkaar brengen. Dat de essentie duidelijk een minimale bescherming is voor deze nieuwe vorm van gezinsvorming die steeds meer aan populariteit wint.

Dat evenwel het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte en het voorleggen van de intentie van wettelijke samenwoning nog altijd anders worden behandeld. Dat na het voorleggen van een buitenlandse huwelijksakte wordt gevolgd door een onderzoek naar schijnhuwelijk, en dit bij de aanvraag van de wettelijke samenwoning tevens het geval is. Dat evenwel dit onderzoek bij voorleggen van een huwelijksakte tot een tijdelijk verblijf leidt en bij de aanvraag van wettelijke samenwoning niet.

Dat het onredelijk is om te voorzien in de mogelijkheid om in België een aanvraag te doen tot wettelijke samenwoning vanuit een illegaal verblijf, en de mogelijkheid om daaropvolgend een gezinshereniging aan te vragen, maar geen tijdelijk verblijfsdocument af te leveren. Dat dergelijke redenering de toepassing van de wet onmogelijk maakt niet het ene het andere opheft.

Dat het dan ook onredelijk is om nu een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten, of dat dit op zijn minst discriminatie uitmaakt, nu de Belgische grondwet in artikel 11 voorziet dat het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend zonder discriminatie verzekerd moet worden.

Dat het onderzoek naar schijnhuwelijk en schijnsamenwoning hetzelfde doel uitmaakt, en het onredelijk en discriminerend is om beiden anders te behandelen door de ene wel een tijdelijk verblijf te gunnen en de andere niet, des te meer gezien de wet in de mogelijkheid voorziet om de aanvraag in België en vanuit illegaal verblijf in te dienen.

2.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat

is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie oa RvSt nr 167407, 2 februari 2007, Rvst nr 167411, 2 februari 2007).

Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rvst nr 101624, 7 december 2001).

Dat om een gemotiveerde beslissing te nemen op zijn minst de achterliggende feiten moeten worden weergegeven. Dat de bestreden beslissing, buiten de naam het en adres van mevrouw, geen enkel feit bevat, niet over haarzelf en niet over haar partner of haar relatie.

Dat er geen duidelijker voorbeeld kan zijn van een copy paste beslissing als deze nu de overheid zich ertoe heeft beperkt om de volgens hen toepasselijke clausule aan te vinken en vervolgens een aantal algemene paragrafen met copy-past in het document heeft geplakt, zonder zich de moeite te troosten enige link met het dossier te maken.

Dat dergelijke beslissingen geen voorbeeld uitmaken van wat van een goed opererende overheid mag worden verwacht. Dat het motiveringsbeginsel dan ook werd geschonden.

Dat het inscannen van een elektronische handtekening hier tevens doet blijken van de weinig gegronde manier waarop de beslissing werd genomen. Dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is zoals voorzien in het MB van 18 maart 2009 tevens geschonden is nu op zijn minst nergens uit blijkt dat de ondertekenende ambtenaar, Lagrou Frieke, administratief deskundige, tevens dergelijke bevoegdheid heeft.

3.

Dat er tevens een schending heeft plaatsgevonden van artikel 8 EVRM.

Dat het EHRM misschien wel in de mogelijkheid voorziet van een lidstaat om immigratie te controleren vanuit het oogpunt van het algemeen belang van de staat.

Dat evenwel tevens wordt verwacht van de staat om de belangen van het individu bij het uitoefenen van gezinsleven in overweging te nemen, en te beoordelen van uit een feitelijke situatie of een concreet geval.

Dat er rekening moet worden gehouden met zaken als:

- de aard en de hechtheid van de gezinsband (bijvoorbeeld wel of niet samenwonend, of de duur van het huwelijk);
 - de vraag of de gezinsband is aangevangen op het moment dat de gezinsleden wisten dat de verblijfsstatus van de vreemdeling onzeker was;
 - hoe lang de vreemdeling in België is;
- de banden van de gezinsleden met zowel België als het land van herkomst (familie- culturele of sociale banden);*
- de vraag of er kinderen zijn en zo ja, van welke leeftijd;
 - de gevolgen voor de vreemdeling en de leden van zijn gezin als geen gezinshereniging plaatsvindt: zijn er objectieve belemmeringen bij het uitoefenen van gezinsleven in het land van herkomst.

Dat geen van deze elementen terug te vinden zijn in de beslissing zodat er geen ernstige belangenafweging gemaakt kan worden.

Dat dit een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt."

In haar middel zet de verzoekende partij onder meer neer dat “Dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is zoals voorzien in het MB van 18 maart 2009 tevens geschonden is nu op zijn minst nergens uit blijkt dat de ondertekenende ambtenaar, L. F., administratief deskundige, tevens dergelijke bevoegdheid heeft.”

In antwoord op dit argument legt de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen een “akte tot aanstelling van de directeur-generaal” van 26 juni 2015 neer waarin wordt beslist dat mevrouw L.F. wordt aangesteld om:

“1° de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 6, § 1 en 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009;

2° te beslissen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of de opheffing van een visum krachtens de visumcode”

De artikelen 6, § 1 en 13, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van de bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luiden als volgt:

“Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [9 artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid;]9 artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [1 artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;]1 [8 artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3;]8; [1 artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;]1 [8; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3;]8 artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [4 artikel 27; artikel 28]4; [9 artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter;]9 [8 artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4]8 artikel 42quinquies, § 4; [9 artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4;]9 [10 artikel 48/9, § 7, tweede lid;]10 artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5;]8; [10 artikel 50, § 2, eerste lid]10; [10 ...]10 [10 artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid]10; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [6 ...]6 artikel [10 artikel 57/6, § 2, eerste lid, 3°]10; [6 artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]6; artikel 53bis; [3 artikel 54, § 1, eerste lid;]3 [10 artikel 57/6/4, tweede en derde lid; artikel 57/6/6, § 5;]10 artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; [9 artikel 61/8, § 1;]9 artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [2 artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;]2 [5 artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;]5 artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [4 artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]4; [10 artikel 74/6, § 1]10; artikel 74/7; [9 artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.]”

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [3 artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; [4 artikel 58;]4 artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde

lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; [3 artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid;]3 artikel 118, eerste lid.3

Uit deze artikelen volgt dat mevrouw L.F. de bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen in toepassing van artikel 7, tweede, derde en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel werd echter genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit valt echter buiten de bevoegdheden die aan mevrouw L.F. werden gedelegeerd.

Hiermee ter terechtzitting geconfronteerd stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op de voormelde vaststellingen, kan het middel in de aangegeven mate worden aangenomen.

Het middel is gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de administratief deskundige van 7 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU